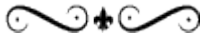
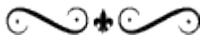

Nämä värssyt on kerätty eri lähteistä emmekä vastaa niiden oikeellisuudesta.

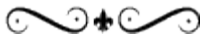
Aamu jo alkoi sarastaa,
kutsui taival vaeltajaa,
silmissään unen tähti,
toiviotielleen hän lähti.

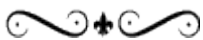
Aamun koitosta iltaruskoon
kulkija elämän taivaltaa.
Määränpäähän saapuessaan
uneen rauhaisaan vaihua saa.

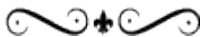
Anna anteeksi suruja kyyneleet
näät,
ne rakkautta on
ja ikävää.

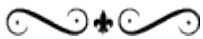
Aurinko laskee - pitenee varjot,
aika on eron ja jäähyväisten.
Poissa on ukkini rakkahin.

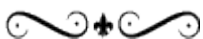
Ei kipua, ei vaivaa enää,
olet saapunut rannalle
Rauhan maan.
Muistoissa - vaikka nyt poissa,
tulet kanssamme kulkemaan.

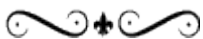
Ei kuolema ole arvoitus,
joka kerran ratkeaa,
se on ihmisen ihana oikeus
taipaleensa tehtyä nukahtaa.

Ei kuolema ole arvoitus,
vaan väsyneen ihmisen oikeus
päästä mullan alle nukkumaan.

Ei kuulu askeleet rakkaimman,
tupa tyhjänä tyhjyyttä huokaa.
Tuli aikasi täältä lähteä pois,
minä yksin tänne suremaan jäin.

Ei läheinen arvaa, ei silmä nää,

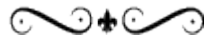
Ei pieni sydän ymmärtää voi,
miks' isi niin äkkiä otettiin pois.

Ei polulla armasta astujaa,
vain kaipaus kodissa asustaa.
Me muistamme jälkiä kättesi
töiden
kiittäen, siunaten, ikävöiden.

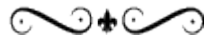
Ei päivää tiedä, ei hetkeä
kukaan,
milloin on mentävä Noutajan
mukaan.
Tuli sulle vuoro nyt lähteä pois,
juuri kun kesä kaunein ollut ois.

Ei pääty elämä kuolemaan,
vaan vaihtuu uuteen,
parempaan.

Ei suurempaa rakkautta,
ei lujempaa ystävyyttä,
ei lämpimämpää syliä -
jäljelle jäi suunnaton kaipaus.

Ei syki enää sydän lämpöinen
on poissa rakas, läheinen.
Kuvasi kultaisen suljemme
kätköihin sydämen.

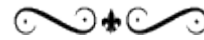

Ei syvemmin suru voi koskettaa,
kun käsi rakkaimman kädestä
raukeaa.
On poissa niin rakas, läheinen,
siks' kuvasi kultaisen
suljen kätköihin sydämen.

Ei tiennyt hän
päivää viimeistään,
oli vain heikko aavistus.
Ja kun valkeni

Elo, onni, lyhyt maallinen,
ilo ikuisuudessa on iankaikkinen.

Elo täällä kuin unta ja varjoa on,
veden lailla se hiekkahan haihtuu.

Elo uuras on ehtinyt iltahan,
käsi ahkera väsynyt.
Työpäivä pitkä on päättynyt,
lepo iäinen on saapunut.

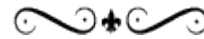
Elo uuras on ehtinyt iltahan,
sydän lämmin sammunut.
Työpäiväsi pitkä päättynyt
elo iäinen alkanut.

Elon iltaan päivä tummui,
saapui rauha, tuskat loppui,
alkoi uni viimeinen,
sydän sairas loppuun löi.

Elon iltasi joutui ja matkasi pää
kesäaamuna saapui hiljaa.
Elon liekki hiipuen sammui pois,
miten väärin rauhaa itkeä ois,
mutta luopua mummosta
rakkaimmasta,
mikä estäisi kyyneleitä
vuotamasta.

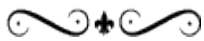

Elon polkua yhdessä kuljettiin,
oli matkaa niin monenlaista,
oli joskus tyyntä ja rauhaisaa,
oli myötä ja vastakkaista.
Elämää tää ei oisikaan,
jos tyyntä ois' meren pinta,
se taistelu vasta on elämää,
kun on taisteltu elämän hinta.

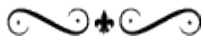

Elon polkuja yhdessä kuljettiin
monta ihmeellistäkin matkaa.

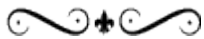
miten lähellä onkaan määränpää.
Me katsomme jälkiä kättesi töiden,
kiittäen, kaivaten, ikävöiden.

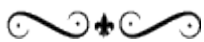
Elon päivä painui kohti loppuaan,
kaikki hiljeni kuin käyden
nukkumaan.
Sammui silmä niin kuin loiste
auringon,
ajan kello näyttää, ilta tullut on.

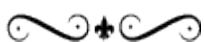
Elos tuskat häipyvät usvain taa,
nuku iäisyden unta rauhaisaa.

Elämä on kuin aamurusko,
uusi nouseva päivä,
joka hetken loistavana
hehkuu ja sammuu
iltaan hiljentyvään.

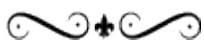
Elämän kirjokangas on punottu
monenlaisista säikeistä:
kauniista ja vahvoista,
iloisista ja värikkäistä,
arvokkaan elämäntyön mittaisista.
Illan ehtiessä säie ohenee,
koittaa levon hetki.

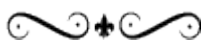
Elämäntaipaleesi tehty on

ja poiss' on elon huoli, olo levoton.

Pian kätes' rakkaimpasi kädessä on.
Elämää eivät ole päivät,
jotka ovat menneet,
vaan hetket,
jotka muistetaan.

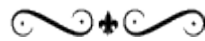

Elämäsi oli työtä,
sydämesi oli hyvyyttä.
Olkoon leposi rauhaisaa.

Emme arvanneet aamuna
keväisen,

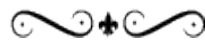
päivän sarastus,
oli poissa hän,
unessaan jätti elämän.

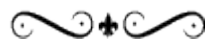
Ei tunne tietänsä ihminen,
elo on kuin haihtuva hetkinen.

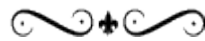
Ei tunne tietänsä ihminen,
elo on kuin hiukkanen, hetkinen,
valot, varjot vuoroin täyttää sen,
kuka tietää päivänsä viimeisen.

Emme nähneet kun silmäsi
sulkeutui,
emme hyvästi sanoa saaneet.
Vain muistot ja rakkaus jäljellä
on,
vain kaipaus suuri ja
sammumaton.

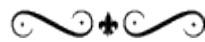
Emme unohda muistoas
kaunista, hyvää,
viime leposi olkoon rauhaisaa,
syvää.

En viipyä voi, en viipyä saa,
tuhat tuttavaa siellä jo vuottaa.
Puut piiskuttaa, veet loiskuttaa,
vene vartoo miestä ja nuottaa.

Ero kestävi vain vähän aikaa,
taas ylhäällä kohtaamme sun.

Et palannut niinkuin toivomme
oli,
et tullut luoksemme enää.
Vaikka aika suruumme lohtua
tois,
ei tyhjiyttä koskaan se poistaa
vois.

Hauras hyvä äidin sydän

Sinä ensiksi saavutit matkan pään,
minä vielä hetken saan jatkaa.

Elon päivä iltaan kallistuu,
sato kypsä maahan painautuu,
taipuu täysinäinen tähkää,
työ ja muistot aina jälkeen jää.

Hiljaa huokaa kotikoivut,
valittavat vainiot,
armas astuja on poissa,
uurastaja uupunut.

Hiljaa kärsit tuskien taakan,
nukuit kun uupumus voimasi vei.
Siirryt sinne, missä on rauha,
missä on tuskakin tuntematon.

Hiljaa saapui Noutaja lauha,
hellästi irroitti kahleet maan,
kuljetti sinne, missä on rauha,
missä ei tuskaa milloinkaan.

Hiljaa sammui silmä rakkaan,
hiljaa katkes kahleet maan.
Hiljaa laskemme äidin rakkaan,
isän vierelle nukkumaan.

Hiljainen vaeltaja maan,
elon ehtoon tullen levon saa.
Nuku unta rauhaisaa.

Hiljeni askel elon tiellä,
uuvuit kun sairaus voimasi vei.
Nukkuos rauhassa kauneinta unta,
muistosi koskaan unhoitu ei.

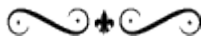

Hiljeni askel elossa ehtoon,
väsynyt sydän levon sai.

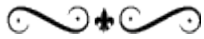

Hyvien muistojen kultaiset säteet

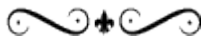
ett' oli se päiväsi viimeinen.
Ei lähtöäs todeksi uskoa vois,
sua emme viel' antaneet ois.

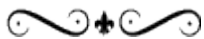
Emme nähneet kun silmäsi
sulkeutui,
emme hyvästiä sanoa saaneet.
Ei täältä kauniimmin lähteä vois,
kuin hiljaa nukkua pois.

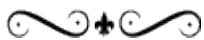
Hyvän, ahkeran ihmisen muisto
niin paljosta kertoa voi,
se kertoo kaikesta siitä,
minkä elämä aatelo.
Siitä kertovat tuhannet tunnit,
työn ääressä vierineet,
kevyet sekä raskaat
nyt jo vaienneet askeleet.

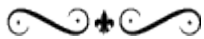
Hyvän ihmisen muisto
miten se mieltä lämmittää,
miten aina sen soinnusta sieluun
sävel pieni soimaan jää.

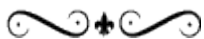
Hän poistui elämän saatosta hiljaa,
me näimme jo korren murtuneen.
Näin korjattiin sukumme vanhinta
viljaa,
hänet siunaamme
iäisyysmatkalleen.

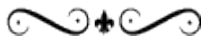
Ihana on rauhan ranta,
sulaisen se levon antaa,
vaivoista vapahtaa.

Ihminen on kuin tuulen henkäys
hänen päivänsä
kuin pakeneva varjo.

Ihmisessä vain kuolevainen katoaa,
hyvyys, rakkaus ikuisesti jää.

uupui mielin väsynein,
antoi kesäpäivä tietä,
kantoi rauhaan ikuisen.

Heittäkää arkulle varovasti
multaa,
siellä on ukki, siellä on kultaa.

Helmassa hellän paimenen
hyvä on olla lapsosen,
ikikevähän ihmemailla,
ikiajoiksi huolta vailla.

Herposi käsi auttava, antava,
huoltemme kantaja.
Kiitos, isä, kaikesta.

Hetkenä aamun hiljaisen
tuli luoksesi rauha ikuinen.

Hiljaa elit, hiljaa sammuit pois,
niinkuin päivä mailleen mennyt
ois.

Isä, suo anteeksi suru
ja kyyneleet nää,
ne kaipausta on
ja ikävää.

Itsesi uhrasit, kaikkiesi annoit,
hellien meitä vaalit ja kannoit.

Jo päättyneet on päivän työt,
jo pääsit lepoon.

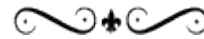

Joka hetkistä ajoilta lapsuuden
ja kaikista päivistä jälkeen sen,
Sinua kiittäen, Mummo.

Jokainen lähtö voi olla
viimeinen,

loistavat lävitse kyynelten.

Hyvä on nukkua lepoon, rauhaan,
sen joka päivänsä täydeksi saa.
Siirtyä rantaan tyynehen, lauhaan,
kun iltapilvet jo ruskottaa.

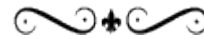
Hyvä on nukkua väsyneen,
uinua, tuskista uupuneen.

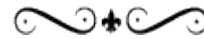
Järven rantoja laineet huuhtelee,
puut hiljaa kuiskii ja kuuntelee.
Ei saavu soutaja venheelleen,
ei lähde vesille verkoilleen.

Jätit meille muiston valoisan,
niin kauniin, rakkaan ja syvän.

Jää kaunis maa,
elo täällä jää,
tien yllä tähtönen hohtaa,
ei kuolo voi olla matkanpää,
se portti ikuisuuteen johtaa.

Kahtahalle kulkee joka tie;
jostain pois ja jotain kohti vie.

Kaikella on määräaika
ja aikansa kaikella,
joka asialla taivaan alla.

Kaikella on määrähetskensä,
aikansa,
joka asialle taivaan alla.

Kaiken teit sä onneksemme,
siitä sulle kiitoksemme.

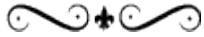

Kaikesta huolen kannoit,
itsesi uhrasit, kaiken annoit.

Ilo hetkessä häipyvi maailman tään,jokainen hyvästijättö
kuni kuihtuvi kukkanen täällä.

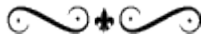
Elo täällä kuin unta ja varjoa on,
kuin kuohuva koski, se on levoton,
veden lailla se hiekkahan haihtuu.

Ilta kun yöksi vaihtui,
tuli rauha ja hiljaisuus.
Yksi portti vain hiljaa aukes
ikirauhaan ja kirkkauteen.

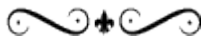

Isä, noutaja saapui jo Sulle,
joka niin hiljaa irrotti,
sitehet maan.
Häipyi kanssasi kauaksi sinne,
missä ei tuskia ole ollenkaan.

Kauniina nauhana vuosien päivät,
helmenä jokainen muistoksi jäivät.

Elämän päivien ketju on kallis,
helmist' ei yhdenkään kadota sallis.

Kauniit muistot eivät koskaan
kuole,
eivätkä milloinkaan jätä yksin.

Kauniit olivat onnemme päivät,
kauniit muistot jäljelle jäivät.

Kauniisti laski keväinen päivä,
kultainen äiti matkalle lähti.

Kehtolaulun taivaallinen lintu
laskeutui päälle lapsen pään;
kantoi kimmeltävään Unen Maahan
lumisulkaisilla siivillään.

Ken tulkita vois
kaiken tarkoituksen -
me jäämme vaiti,
hiljaa nöyryten.

jäähyväinen.

Jokainen yksinään maan
sydämellä
auringonsäteen lävistämänä;
ja äkkiä on ilta.

Jokaisella on omat purjeet
ja haluttu suunta,
jota päivien tuulet ja
elämän myrskyt sekoittavat
piirretyn reitin suuntaa
muutellen.

Jäi ahkera työsi muistoksi
meille,
hyvän sydämes ohjeet elämän
teille.

Sä aina muistit ja huolta kannoit,
et paljon pyytänyt, kaikkiesi
annoit.

Jäi jälkeesi kaipuu -
jäi sanaton suru.

Jäi jälkeesi kotipiha hiljainen
sen puut ja pensaat lintuineen.
Ovat ahkerat kätesi rauenneet
ja päättyneet arkiset askareet.

Koitti kevään kuulas ilta,
kuulit kutsun hiljaisen,
lähdit luota rakkaittesi,
saavuit kotiin ikuiseen.

Koko aamun ja päivän palas'
kuvas' lempeä sydämeen,
vedin illalla uutimet alas,
surun päästin valloilleen.

Koskaan ei tiedä,
onko aikaa paljon vai vähän.

Kaipaa tuttu polku
rakkaan jalan astuntaa,
tuuli kotipuissa nyyhkii, valittaa.

Katse nousee linnunradan taa.
Toive nähdä siru purppuraa.

Kauneimmat muistot jälkeesi
jäivät,
niillä on ikuinen sija sydämessäin.
Ne eivät kuihdu, ne kukkivat vain
ja säilyvät muistoissa ainiaan.

Kuluneen veräjän avaten,
elämä lapsensa noutaa.
Polku on kanervareunainen,
pääskyt ilmassa soutaa.

Kun aamu saapui, niin matka

päättyi
ja uneen uuvutti väsyneen.
Ei tunnu tuska, ei vaiva mainen,
on rauha sydämessä nukkuneen.

Kun aika päättyy,
alkaa ikuisuus.

Kun elon vuodet karkaa
pois töineen, taistoineen!
Taas kynän uutta sarkaa
ja uuden touon teen.
Ja kylväjä jos lienen
ma lintusille vaan,
ne ehkä laulun pienen
suo mulle lennossaan!

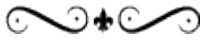

Kun kaikki elon siteet katkeaa,
muistojen kauniit kiteet
ainiaaksi jää.

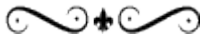

Kun loistat tähtenä iltataivaan,
niin näethän meidät päällä maan.

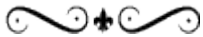
Ken voi karttaa kuolon teitä,
ken voi estää kyyneleitä.
Tuoni tempaa rakkaimmankin,
riistää kaikkein kalleimmankin.

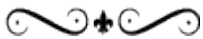
Kesäpaikan ranta niin hiljainen,
turhaan odottaa tuttua kulkijaa.
On kalamiehen kädet rauenneet,
katse järvelle sammunut on.

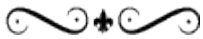
Kiitos hoivasta lapsuuden.
Kiitos päivistä nuoruuden,
rakkaudesta, mi annoit meille,
ohjasit askelta hyvän teille,
annoit eestämme parhaintas.
Siunaamme Äiti sun muistoas.

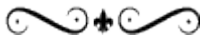
Kiitos ja siunaus hiljainen myötä,
matkalle, jossa ei tuskaa, ei yötä.

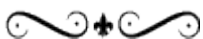
Kohtalon kellot ei edeltä soi,
sen eestä kukaan ei väistyä voi.
Sinun paikkasi tyhjääkin tyhjempi
on,
ja surumme suuri ja loppumaton.

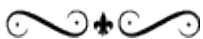
Kun olet murheellinen,
katso taaskin sydämeesi
ja huomaat,
että itket juuri sitä,
mikä on tuottanut sinulle iloa.

Kutoi kankahan elämä
unelmista, toivehista:
huolen tuoman tumman sävyn,
ilon värein välkehtivin,
kaitaliinaks' kuvioi,
muistoin siihen lämmön loi.

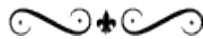
Kuunsäde tarttui sun untesi leijaan,
nukkua saat sinä tähtien heijaan.

Yhtäkkiä huomaa,
se päättyikin tähän.
Muistot kauniit voimaa antaa
surun raskaan hiljaa kantaa.

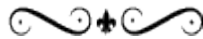
Kotipolku hiljainen odottaa nyt
turhaan tuttua kulkijaa.
Ovat ahkerat kädet rauenneet
ja päättäneet arkiset askareet.
Me katsomme jälkiä kättesi
töiden,
muistaen, kiittäen, ikävöiden.

Kotirannat kauniit koivuineen,
vaihtui ikikotiin iäiseen.

Kuin ehtymätön virran juoksu,
kuin tuntematon tuulen tie,
kuin kesäyössä kielon tuoksu,
se tuokionsa tuo ja vie.

Kuin tuulen kulkua elämä on,
joka hetken haipuvan puissa
soittaa,
sädeleikkiä lävitse pensaston,
punahehkua pilven, kun aamu
koittaa.

Kuin uni uneen
minä synnyin maailmaan
ja mieli on niin
kevyt: kuin kaste aamuun
minä kerran katoan.

Kuljemme nyt kuin kuunnellen,
on poissa jotakin hyvää.
Sitä emme tavoita katsellen,
vaan tunnemme surua syvää.

Lähdit yli elonvirran
kirkkauteen uuden aamun.

Me täällä alhaalla hiljaa aivan
sun tähteäs kirkasta seurataan.

Kun loistat tähtenä iltataivaan,
niin seuraathan lapsias päällä
maan.

Teit eestämme täällä niin paljon
työtä,
siit' kiitos isä - ja hyvää yötä.

Kun myrsky on tyyntynyt
Sydämeni rannassa,
Minä lasken kaislaveneeni vesille
Ja täytän sen rakkauden
ajatuksella.

Kantakoot laineet ja ohjatkoon tuuli
Sen sielusi tyyntimpään satamaan.
Ota se vastaan, vaikka se olisi
Haaksirikoista ja myrskyistä
luhistunut.

Ei se hento laiva ole tärkein
-vaan lasti, mitä se kantaa.

Me tunnemme surua ja ikävää,
vaan muistot kauniit meille ukista
jää.

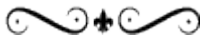

Me yhdessä elomme polkuja
hyvin nuoresta asti teimme
ja halki elämän aallokon
yhteistä purttamme veimme.
Tuli päiviä kirkkaita, onnellisia,
tuli päiviä tuskan täyttämiä.
Nämä kaikki nyt muistoissa yhteen
liitän,
Sinua kaivaten matkasta
kiitän.

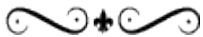

Minne meri ja taivas kantaa,
minne aalto ja tuuli käy -
siellä nouseva aurinko hohtaa
ja sydämelles lempeän rauhan
suo.

Kuvasi kultaisen suljemme
kätköihin sydämen.

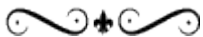
Laula, laula unilintu,
tuoksu tuomenterttu.
Nuku punapaitulainen,
pikku leppäkerttu.

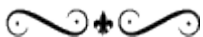
Lempeästi nukuit pois
muistosi kaunis elää.

Lepoon päässeen osa on
onnekkain.

Lepää rauhassa puoliso hellä,
suru raskas on sydämellä.

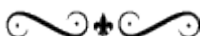
Lepää rauhassa, tuulen kehdoissa,
tuoksussa kesäisen maan.

Loppui tuskat, tuli rauha,
uni kaunis ikuinen.

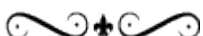
Muistoissamme aika rakentaa
meille lohdutuksen.

Muistoista elän, niistä lohtua saan,
muistot ei himmene milloinkaan.

Mummo, me täältä vilkutamme
kun tähtenä taivaalta meitä
katselet.

Murtuu elon siteet,
kaikki häviää,
muiston kauniit kiteet
vain pysyviksi jää.

Mutta suurin niistä on rakkaus.

Maailmaani rakastin,
nyt hyvästelen sen.
Matkan suunnan hukkasin,
vaan rohkeutta en.

Me elomme yhteistä taivalta
hyvin nuoresta asti teimme.
Ja halki elämän aallokon
tätä yhteistä purttamme
veimme.
Sinä ensin saavutit
määränpään,
minun jäädessä tänne ikävään.

Me kesässä nuoruuden
kohdattiin,
valot, varjot ne tiellemme piirtyi.
Vuosikymmenet yhdessä
kujettiin,
ne muistojen silloille siirtyi.

Me kuljimme yhteistä taivalta,
pienen kappaleen maista
matkaa.
Sinä saavutit sataman
rauhaisan,
minä yksin saan tietäni jatkaa.

Me muistamme katseesi
kirkkahan,
me muistamme hymysi hyvän.
Jätit meille sä muiston niin
valoisan,
niin kauniin, rakkaan ja syvän.

Me muistamme äitiä siunaten,
elit kaikkiesi antaen, uhraten,
unes olkoon kaunista pyhää.

Me muistamme sinua siunaten,
me kaipaamme hymyäs hyvää.
Elit kaikkiesi antaen, uhraten,
unes olkoon kaunista, pyhää.

Minä ystävän parhaan kohtasin
elon tuulien tuiveroissa.
Nyt yksin taas taivallan polkuain,
on ystävä viereltä poissa.

Miten kestää jaksan mä eron tään,
alle murheen raskaan mä tänne
jään.
On rakkain otettu rinnaltain pois,
mikä tuska enää sen suurempi ois.
Nuku rauhassa rakkaani mullassa
maan,
sinun vierelles' kerran viel' tulla mä
saan.

Miten vähän tiedämme
elämästä, maisen matkamme
määränpäästä!
Se loppuu kesken ja
surussamme vain muisto
on enää lohtunamme.

Mua opeta sä perhonen
mik' ompi osa ihmisen?
Päin nouset ilman rantaa.
Viel' eilen olit kuoressas,
jo tänään särjit vankilas!
Mua näin myös siivet kantaa.

Muistelen minä Sinua:
satakielet laulavat
yössäni hämärtyvässä.

Nuku, lapsi, nurmen alla,
loista, tähti, taivahalla,
sydämeeni loista,
murheen tuska poista.

Nyt aikaa mennyttä katselen
ja polkua yhteistä muistelen.
Oli kukkia varrella polun sen,
ilon, onnen sekä myös murheiden.

Mutkainen tie perille vie,
vihreälle rauhan niitylle.

Muun korvas aika, minkä vei,
sydäntä äidin koskaan ei.

Muuttuvassa maailmassa
jotain on myös pysyvää,
Äidin muisto sydämessä
aina mieltä lämmittää.
Hoivaa sekä rakkautta
paljon äiti annoit.

Varttuneenkin lapsen vuoksi
aina huolia kannoit.
Kaiken teit sä parhaaksemme
siitä lämmin kiitoksemme.

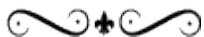
Mökin rantoja laineet huuhtelee,
puut hiljaa kuiskii ja kuuntelee.
Ei saavu soutaja venheelleen,
ei lähde järvelle verkoilleen.
Tuli sulle nyt vuoro lähteä pois,
juuri kun kevät kaunein ollut ois.
Niin hiljaa kuiskaamme sulle,
sua unhoita koskaan emme.

Niin hiljaa enkeli kukua johti
elon virran valkeita rantoja kohti.

Niin hiljaa vierivi elämän virta,
sait täältä kutsun lähteä pois.
Niin hiljaa rakentuu muistojen silta,
oi jospa se koskaan ei lahota vois.

Olet lähellä mummini mun,
tähtiin kun katson, näen sun.

Olet tähti, joka vilkutat minulle
silloinkin, kun elämän taakka
painaa
raskaimmin.

Me saavumme rantahan
vihreään,
ja kukkaset kutsuen hohtaa.
Vaan taaksemme katse kun
käännetään,
näky kirkas äkkiä kohtaa:
sumu haihtunut on,
tie selvänä kullassa auringon.

Niin katkee elämä odottamatta,
niin saapuu murhe ilmoittamatta.

Niin lyhyt oli onnemme latu,
niin kaunis kuin kaunehin satu.
Vain muistot ja rakkaus jäljellä
on,
ja kaipaus sammumaton.

Niin lyhyt oli sinulle elämän tie,
ei katso Tuoni, kenet se vie,
se oli määräys korkeimmalta,
vaikka se tuntuu niin katkeralta.

Niin paljon kuin talvitaivas tähtiä
saa,
niin on paljon ollut Sinulla
minulle antaa.

Niin tuntuu kuin päivä maillaan
ois,
kun Sinut vietiin meiltä pois.

Niin väsyneenä loppumatkan
kuljit,
uneen rauhaisaan sä silmät
suljit.
On hiljaisuus ja suru sanaton,
mutt' tiedämme sun hyvä olla
on.

Niin äkkiä erkanit luotamme
pois,

Niistä kaikista sidon seppeleen,
Rakas, Sinua kiittäen, kaivaten.

Nyt aurinko kirkas ja lämpöinen
on paistava sulle ikuinen.

Nyt olen vapaa
ja mukana tuulen
saan kulkea rajalla ajattomuuden.
Olen kimallus tähden
olen pilven lento,
olen kasteisen aamun pisara
hento.
En ole poissa,
vaan luoksenne saavun
mukana jokaisen nousevan aamun
ja jokaisen tummuvan illan myötä
toivotan teille hyvää yötä.

Nyt taivaan yrttitarhaan
´sä muutit lapsonen,
sait onnen osan parhaan
ja suojan suloisin.

Näin korjas kauniisti kypsän viljan
hän, rakas tarhuri, aikanaan,
pois kärsimyksistä kultailijan
vei taivaan tarhoihin
kukkimaan.

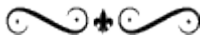
Näin vain ajatelkaa:
Olen nukahtanut kevääseen.
Silti teidän olen,
te myös lähelläni käynte edelleen.
Tallentakaa menneen parhaat
muistot,
unohtua muiden antakaa.
Kuin ennen voimissain te minut
muistakaa.
Viimein sinne missä teitä odotan,
kevein askelin te saapukaa.

On katkennut side viimeinen,

Oli päiviä kauniita, onnellisia,
oli hetkiä tuskan täyttämiä.

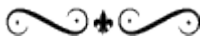
Ne muistoissain kaikki yhteen liitän
ja Sinua, rakkaani, niistä kiitän.

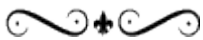
Oli sulla sydän niin lämmin, hellä,
oli siellä paikka meillä jokaisella.
Mitään et pyytänyt, kaikkiesi annoit,
meitä aina muistit ja huolta kannoit.
Kauniit muistot voimaa antaa
surun raskaan hiljaa kantaa.

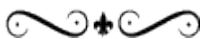
Olit niinkuin tähdenlento,
lapsukainen pieni, hento.
Valon toit sä kotihimme,
ikikaipuun sydämiimme.

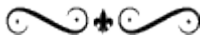
Olit puoliso jalo ja parhain,
minkä ihminen matkalleen saa,
kyynelhelmiksi vaihtui jo varhain,
mikä kalleinta ois' omistaa.

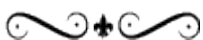
Olit, äiti, tullut pieneksi niin,
sinut puimme valkovaatteisiin
ja kannamme kuin höyhenen
kirkkomaalle nukkumaan.
Sinulle lausumme kauneimman
kiitoksen,
sä otathan, äiti, vastahan sen.

On ajaton avaruus,
arjesta irronnut ikuisuus.
On rauha, hiljaisuus.

On ihmeellistä tietää
mit aavistaa ei voi
- valoisat laulut siellä
sun seurassasi soi.

Päättyi pitkä kaari elon,
väsynyt on saanut levon.
Nuku unta rauhaisaa.

kuin tyhjyyttä keväinen päivä
ois.

Ei korvaa muistot sun
rakkauttas,
ei polttavat kyneleet kaipuuta.
Joka hetkestä menneestä
kiittäen
sua muistamme rakkaamme
siunaten.

Niin äkkiä lähdit sä luotamme
pois,
emme lähtöäs todeksi uskoa
vois.

Niin äkkiä lähdit sä luotamme
pois,
emme vielä sua antaneet ois.
Suo anteeksi suru ja kyneleet
nääh,
ne rakkautta on - ja ikävää.

Niin äkkiä päivä sammua voi,
ei kohtalon kello edeltä soi.
Sydän itkee kaipuuta, ikävää,
enää muiston helmet kimmeltää.

Palaa aikansa liekki elämän,
hehkuu hiillos, hiljaa hiipuu
- sammuu pois.

Paljon kärsit, paljon kestit,
viimein rauhan saavutit.

Pienet askeleet arkana arkulle
käy,
missä on ukki, ei ukkia näy.

Pieni talo järven rannalla,
piipusta nousee savu.
Miten lohduttomat ilman sitä,
talo, puut ja järvi.

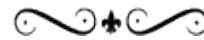
mi yhdisti meihin lapsuuden.
Uni ikuinen tuuditti äidin pois.
Jäi muisto kaunis, kallis, meille
hyvän sydämes siunaus elomme
teille.

On koti niin tyhjä ja hiljainen,
on murhe niin raskas kantaa.
Ei kuulu sun äänesi rakkahin,
sydän itkien hiljaa kaipaa.

On muistosi kaunis
niin kirkas ja hyvä,
ja meillä on tunne:
ole luotamme yhä.

On päivä päättynyt, on tullut ilta,
on pursi irronnut maan laiturilta,
ja saapunut on rauhan satamaan.

On raskasta luopua
rakkaimmastaan,
vaikka tietäkin: hetkeksi
ainoastaan.

On tuska, sairaus, kyneleet nääh,
sun kohdaltas kaikki ohi tää,
nyt aurinko kirkas ja lämpöinen,
on paistava sulle ikuinen.

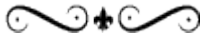

On vain hiljaisuus
ja suru sanaton,
mutt' tiedämme
sun hyvä olla on.

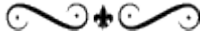

On väsyneelle hetki parhain,
kun helähtääpi iltakello armain.
Se soittaa suuren juhlan
hiljaisuuteen,
se siivin kantaa sielun eloon
uuteen.

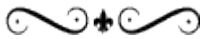
Päätyi tuskat, kärsimykset,
nukuit uneen ikuiseen.
Pääsit sinne, miss' on rauha,
minne mielit, kaipasit.

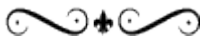
Sammui loiste silmien valon,
taukosi sykintä sydämen jalon,
herposi käsi auttava, antava,
rakkaus kaikkien kuormia kantava.
Päivänpaiste muistollesi.

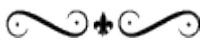
Sammui silmä, mi' aina valvoi,
käsi hellivä raukesi.
Uupui sydän, mi' aina palvoi,
ja rakkaudesta sykkäili.

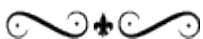
Sammui täällä elon liekki hiljaa,
loppui tuskat kauan kestäneet.
Tuoni niitti kypsyyntä viljaa,
jäi meille kaipuu, kyyneleet.

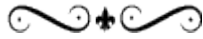
Seisoit suorana vartiopaikallas,
elon tuiskuissa, tuulispäissä.
Tartuit tyynenä purtesi peräsimeen,
myös sumussa, myrskysäissä.
Nyt päivätyösi on päättynyt,
on vaihtunut vartiosi.
Olet saapunut rauhan satamaan,
olet laskenut ankkurisi.

Sen tiesi kevään aurinko,
sitä kuiski vieno tuuli
ja siinä pesää tehdessään
sen pihan linnut kuuli.
Se soi laulussa lintujen:
tää aamu on rakkaamme viimeinen.

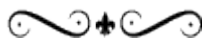
Side viimeinen kotiimme lapsuuden
näin katkesi hiljaa sammuen.
Sulle kiitokset kauneimmat
tahdomme antaa,
sinut vierelle isän nukkumaan

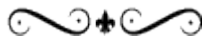
Pientä on kaikki tää,
pieniä laulus' ja vaivas'.
Suuri on määränpää,
suuri on meri ja taivas.

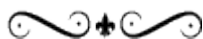
Pitkän päivän jälkeen saapui
ilta,
lähdit matkallesi kotitanhuilta.
Nukuit suven tuoksuun, lauluun
lintujen.
Sait kutsun kotiin, luokse
rakkaiden.

Pitää niin raskas
olla elon retki,
nyt surun kyynel, surun hetki.
Vain kauniit muistot
mielessäin,
jatkaa voin elämää eteenpäin.

Polkua mennyttä katselen,
sidon muistojen kukista
seppeleen.
Siihen kukat niin ilon kuin
murheenkin,
polun varrelta poimin,
jota kuljettiin.

Päin kaunista kaukorantaa,
nyt matkansa siunattu vie.

Päivänä kauniin kesäisen
hiljeni sydän kultainen.
Lähtösi vaikea kestää on,
surumme suuri ja sanaton.

Lohtuna muistot rakkaat.
Sulle aukes autuaitten saari,
meille muistojen jäi kaunis kaari.

Sun muistosi kallis ainiaan

Oven kahvaan, kynnykspuulle
jäi kaipaus kukkimaan.
Se kuiskaa kysyvän suulle:
- ei erhettä milloinkaan
tee elämän antaja meille -
vaikka tänään tuntuukin niin.

Siellä kaunis kannel soi,
hän veisaa virttä uutta,
ei koskaan lopu se,
ei koskaan vanhene.

Siellä on sulla nyt kirkasta aina,
siellä ei siipiäs maan tomu paina.

Siellä he kulkevat
tähtien rivissä kirkasta vanaa,
äiti ja isä peräkanaa.
Siellä he jollain planeetalla
puutarhakeinussa pihlajan alla
viipyvät ääneti nuoruuden
muistoissa.

Jälleen yhdessä, isä ja äiti.

Sinun rauhasi anna mulle,
elon vaiheet kirkastain.
En pyydä tyyntä tietä,
sinun tahtosi tietä vain.

Sinä aina muistit ja huolta kannoit,
et paljon pyytänyt, kaikkesi annoit.

Sinä saavutit rajan edeltä päin,
minä sinua kaipaamaan tänne jäin.

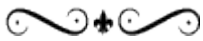
Sinä teit minun eloni lauluksi
ja mun arkeni sunnuntaiksi,
sinä kylvit mun polkuni kukkihin
ja korpeni kotimaiksi.

Vain kaivata, kaivata voin.

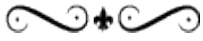

Soita tuuli, kerro ikävämme,

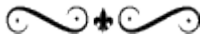
kantaa.

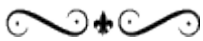
Toi ilta viestin niin yllättäen,
kulki noutaja varrella tien.
Ei sallinut kotiin Sinun palata
vaan matkalle mukaansa vei.

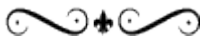
Tuli aikasi lähteä täältä pois,
en sua vielä antanut ois.

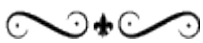
Tuli tuonelan virralta pursi,
elon rantaan pysähtyen.
Se tuonelan tumma pursi
vei rakkaan ihmisen.
Vei kauas ulapan taakse,
levon maahan rauhaisaan.
Siel' on utujen untuvavuode,
hyvä levätä väsyneen.

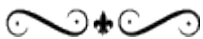
Tunsit metsät, tunsit veet,
soi sulle luonnon kanteleet.
Näit sinitaivaan ja pilvet siellä,
ne kertovat: olet taivaan tiellä.

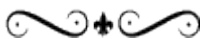
Tuokion verran
saimme olla yhdessä
varmoina siitä,
että rakkautemme
kestää tuhannen vuotta.

Tuudita tuuli kallista viljaa,
peitä sun uneesi hiljaa, hiljaa.

Tähtöset syttyy
kullaten maan,
kaipuuni kiittää
tähtien taa.
Siellä mä lohdun
syömmeeni saan
tuskani tyyntyy
rauhan mä saan.

jää kauniina mieliimme
loistamaan.

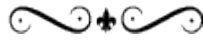
Vaikk' sydämes kultainen väsyi
pois,
emme hyvyttäs', lämpöäs'
unhoittaa voi.

Surren seisoo kotikoivut,
valittaapi vainiot.
Armas astuja on poissa,
uskollinen uurtaja.

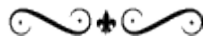
Sydän lämmin ei syki enää,
vaan muistosi kaunis iäti elää.

Sun kuvasi lapseni kultainen
mä kätken pohjahan sydämen:
elon polkuja täällä kulkeissain
sua muistelen siunaten,
rakastaen.

Surun portit on avoinna aina,
ovet onneen vain kiitävän
hetken.

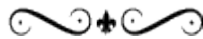
Sydän lämmin ei syki enää,
muistosi kallis iäti elää.

Taivaan pilvet, tuulet maan
seuraksesi sinne saat.
Kulkusi on vaivatonta
vaikka kuljet virstaa monta.
Kipua sä tunne et.
Hiljaisuutta kuuntelet.

Takana elämän tuulet,
edessä rauha - iäisyys,
olkoon elosi pursi
rauhan satamaan saapunut.

Tee niin kuin lintu,
joka hetken keinuu heiveröisellä

uni kaunis anna isällemme.

Sua huudan tuhannesti -
poiss' ootko kokonaan?
Ei - jotain ikuisesti
sinusta pitää saan.
Jää jäljelle ees hiven
sinusta: muistos jää,
kuin kalliin jalokiven
sen tahdon säilyttää.

Unen purppurasiltaa pitkin tule
kun kaipuu on lohduton.
Pidä kädestä kiinni silloin
kun minulla vaikeinta on.
Ja luokses kun tulen - milloin -
ole minua vastassa silloin.

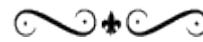
Uupunut matkaaja
rannalla himmeän maan,
astui aurinkolaivaan,
suureen ja valkeaan.
Vaan ylitse kaikkien kyynelten
tuhat muistoa meitä lohduttaa.
Ne tallessa päivien menneiden -
tuhat muistoa kultaakin kalliimpaa.

Vaikene sydän, kuuntele hiljaa
on kuolema niittänyt
kalleinta viljaa.

Vaikka erkaneet tiet päällä maan
jää jäljelle muistojen silta.
Sinut muistojen sillalla kohdata
saan,
joka ikinen päivä ja ilta.

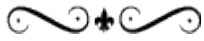
Vaikka puhdasta kultaa sydän ois,
se kuitenkin uupuu ja sammuu
pois.

Vain muistot ja rakkaus jäljelle jää.

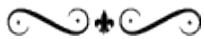

Vaikka tiesimme surun saapuvan,

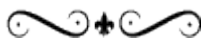
Uinuos vaan, rauhaisaan,
linnut on lauluunsa nukahtaneet,
untuviin uinahtaneet.
Tuutivat laulut sua rakkauden,
siunaavat siivet enkelien,
uinuos pieneeni vaan.

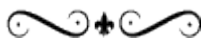
Valon kultaisten
porttien avautuessa
hymyilevät enkelit, aivan hiljaa.
Eikä kärsimystä enää ole.

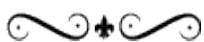
Vene irtosi hiljaa rannasta
vei soutajan mukanaan.
Oli valaistu vastaranta
vana veneen jäi jälkeen vaan.

Viimeinen säe,
viimeinen siveltimen veto.
Paperin tuskin kuuluva huokaus;
päättyy siveltimen aika.

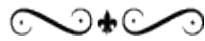
Voi, että ikkunat näkevät
ja seinät muistavat
ja puutarha voi surra
ja puu voi kääntyä kysymään
kuka ei ole tullut
ja mikä ei ole hyvin,
miksi tyhjiys on raskas
eikä sano mitään.

oksalla
ja oksan taipuessakin laulaa,
koska se hyvin tietää, että sillä
on siivet.

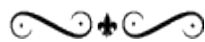
Väsynyt sydän levon sai,
valkeni ikuinen sunnuntai.

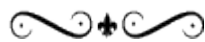
Yhä kielot valkeat kukkivat
ja sireenitertut hohtaa,
yhä välkkyvät lempeät
lahdelmat,
venerantahan polku johtaa -
vaan autius katsovi
hiljaisuus haastaa.

Yläpuolla tähtitarhain
valoon herään yöstä maan,
sielulleni levon saan.

Äiti, ansaitset kiitoksen
kauneimman,
levon tyynen ja rauhaisan.

Äiti kultaisin on meidät jättänyt,
mummi rakkain pois nyt
lähtenyt.
Hiljaa kaikuvat temppelein kellot
yli kotoisen kirkkomaan,
sinne saatamme äidin parhaan,
isän vierelle nukkumaan.

Äiti on kielen kaunein sana,
äiti on parhain lohduttaja.
Silloin kun maailma syrjii lasta,
äiti ei lakkaa rakastamasta.
Äiti on taivaan kirkkain tähti
- sittenkin vielä -
kun iäksi lähti.

Älkäämme itkekö niitä päiviä,
joita meille ei enää tule,
vaan iloitkaamme ja

silti toivoimme elämän jatkuvan.
Yksi tieto kuitenkin lohduttaa,
nyt unesi ei ole tuskaisaa.

Vaiti seisoo pihapuut,
ikävöivät kukkamaat,
kaipaa tuttu pihapolku
rakkaan jalan astuntaa.

Vaivu varjohon kukkasten
lepää lehdossa Rauhan maan.

Väsyneenä silmäsi suljit,
siihen hiljaa nukahdit.
Yli rajan silloin kuljit,
rauhan rannan saavutit.

Väsyneelle lepo ihaninta on,
päästä vaivain alta illan varjohon.
Heittää harteiltansa taakka
elämän,
nukkua syliin Tuonen lempeän.

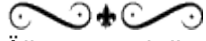
Vuosista kaikista sua kiitän vielä,
muistoista rakkaista yhdessä
käydillä tiellä.
Väsytys saapui hiipien hiljaa,
vei voimat ja unen antoi.
Se taittoi sukumme vanhinta viljaa,
pois rakkaamme luotamme kantoi.

Värähti hiljaa välkkyvät veet,
kuiskasi korvessa tuuli.
Kukkaset vaipuvat rukoukseen,
siintävä korkeus kuuli.

kiittäkäämme
niistä päivistä, jotka olemme
saaneet
yhdessä elää.

Älkää murehtiko sitä, että hän
on kuollut,
vaan iloitkaa siitä, että hän on
elänyt.

